

Fløjtedronningens efterfølger

Henrik Friis, Politiken, 21.juni 2013, 4 hjerter

Blokfløjtenes grand old lady Michala Petri åbnede Midsommerbarok på Frederiksberg i energisk samspil med sin arvtager, spilleglade Bolette Roed.

Blokfløjten er en tvetydig ven for sin musiker. I hænderne på selv de dygtigste specialister kan det uanselige træror producere de smukkeste, krydrede melodier det ene øjeblik for det æste at skurre fælt og falsk. Sådan er det bare. Skønheden er skrøbelig.

I den forstand var det med et vist mod, at folkene bag de 11 koncerter på årets Midsommerbarok åbnede med et rent program for instrumentet, der var så centralt i 1700-tallet, men siden har levet en usikker tilværelse.

Aftenens komponister var Telemann og J. S. Bach på et snorlige program, der startede med en solo og, over en duo, en dobbeltkoncert og en trippelkoncert, sluttede med en såkaldt concerto grosso, hvor instrumentgrupperne spillede alle mod alle. Et portræt af blokfløjten fra det helt nøgne instrument uden nogen beskyttelse i andres harmonier til fuldfed barok luksus.

I centrum på scenen stod Michala Petri og den 20 år yngre Bolette Roed. Begge etablerede musikpersonligheder, der godt kan lide at udfordre sig selv og deres instrument. Så sent som i februar var Petri nomineret til amerikansk Grammy for en nyskrevet musikfortælling efter H. C. Andersen, mens den grænsesøgende Bolette Roed forrige år som bare 30-årig blev nomineret til Nordisk Råds Musikpris. Denne onsdag virkede de dog som forskellige typer. Roed stjal billedet som en slags solistdirigent, der med hele sin krop og sit vitale spil drev musikken frem. Med variation i temperament og styrke og tydelige trykstreger under de vigtigste toner.

Højdepunkterne kom efter pausen. Her blev det helt tydeligt, hvor gode musikalske venner festivalmusikerne er blevet gennem de forudgående fire festivaler.

Som tidligere år spillede Roed og gæsten Petri sammen med cembalisten Allan Rasmussen og det polske barokorkester Arte dei Suonatori, og det var en konstellation, der ofte gav smukt blandede klange som svale cocktail i sommervarmen. Stærke, søde og komplekse passager i fin balance.

Både Bach og Telemann rystede i deres lange liv langsomme satser ud af ærmet med overdreven følsomhed, som den dag i dag - spillet af folk som aftenens musikere uden frygt for stor patos - kan røre de fleste dybt. Dem fik vi nogle stykker af, og i kombination med hurtigere sager, der dansede lystigt mellem regulær lyst og halvgalt raseri, endte åbningskoncerten i ren, løssluppen fest. Der var lidt mindre energi i første halvdel af koncerten, hvor f.eks. en række små karakterstykker af Telemann viste, hvor specielt og svært et lydbillede dybe blokfløjter kan producere.

Festivalen har ikke mange søskende på dansk jord. De mange koncerter de kommende dage spænder vidt mellem barokkens komponister og ensembletyper. Men en god del af persongalleriet går igen, så kvaliteten burde være gennemgående - høj.